

Mültecilerin Sesi

Türkiye’de yaşayan mültecilerin sesini duyurmaya adanmıştır

Haziran 2015

Türkiye bir sığınma ülkesi olurken...

Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu’nun yürürlüğe girişinin üzerinden 15 ay geçti. Danışanlarımıza yeni yasayla ilgili gözlemlerini ve beklentilerini sorduk:

“Denilene göre artık mültecilerden sorumlu kurum Göç İdaresi olacak ama şimdilik bizim hayatımızı etkileyen bir değişiklik söz konusu değil.”

Talal, 70, İran

Devamı sayfa 16’da

“Türk sığınma sistemindeki değişiklikler hakkında uydu kentimizde BMMYK ile birlikte çalışan bir sivil toplum kuruluşu sayesinde haberdar olduk. “

Arzu, 36, D. K. C.

Devamı sayfa 10’da

“Göçmen Bürosu’ kurulmasıyla bizim hak ve yükümlülüklerimizde herhangi bir değişiklik olup olmadığı konusunda bir bilgimiz yok.”

David, 37, İran

Devamı sayfa 12’de

“Bu yıl Mayıs ayının ortalarında imza atmaya Yabancılar Şube’ye gittiğimde artık imza için Valilik’in yanında bulunan Göç İdaresi’ne gitmem gerektiği söylendi.”

Reza, 34, Afganistan

Devamı sayfa 14’te

“2012 yılından beri Türkiye’de olmama rağmen, halen hak ve yükümlülüklerim hakkında detaylı bilgiye sahip değilim.”

Mahmoud, 46, Eritre

Devamı sayfa 13’te

“Haziran ayının başından beri imzalarımızı atmak için Yabancılar Şube’ye değil, yeni açılan Göç İdaresi bürosuna gidiyoruz. Açıkçası bu büronun ne yapacağını bilmiyorum.”

Ali, 35, Afganistan

Devamı sayfa 17’de

Sunuş

Helsinki Yurttaşlar Derneği Mülteci Destek ve Savunuculuk Programı (hYd-MDSP) adıyla 2007 - 2010 yılları arasında; mülteci ve sığınmacıların kendilerini ifade edebilecekleri bir platform yaratabilmek amacıyla "Mültecilerin Sesi" başlıklı 8 sayı çıkardık. Haziran 2015'te aynı niyetle ancak bu sefer yeni kurumsal kimliğimizle, Mülteci Hakları Merkezi olarak, bir sayı daha hazırlamaya karar verdik.

Gayemiz, birinci senesini dolduran Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu'nun (YUKK) bizzat sığınmacılar tarafından nasıl tecrübe edildiğine kulak vermek, bu tecrübelerin işaret ettiği ihtiyaçlar konusunda mültecilerin sesini kamuoyuna duyurmaktır. Bu sayı, yasanın tüm hükümleriyle yürürlüğe girdiği 2014 Nisan tarihinden itibaren 15 aylık uygulamaların resmini çekmeyi amaçlıyor. Danışanlarımızın bu sayıda yer verdiğimiz paylaşımları bizler için de oldukça ufuk açıcı oldu.

Söyleşilerin hemen hepsinde öne çıkan bir husus, danışanlarımızın tamamının YUKK'la birlikte kurulan Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün sorumlulukları başta olmak üzere dönüşmekte olan sığınma sisteminden ve bu değişikliklerin kendilerini nasıl etkileyeceğinden yeterince haberdar olmamaları. Çoğu artık ikamet harcı ödemek zorunda kalmadıkları için ve eskisine nazaran çok daha rahat bir biçimde sağlık hizmetlerinden faydalanabildikleri için memnun ancak bu değişikliklerin yeni bir yasa sonucu hayata geçirildiğini fark etmemişler. Diğer taraftan mülteci grupları arasında bilgi çok hızlı yayılıyor, istisnasız bütün danışanlarımızın yeni yasaya dair ve de Göç İdaresi'ne dair birtakım izlenimleri var.

Ancak son kertede, uluslararası koruma prosedürüne tabi danışanlarımız sığınma prosedürlerinde hala en temelde beklentilerini BMMYK tarafından yürütülen statü belirleme işlemlerine ve üçüncü ülke yerleştirmesine yönlendirmiş durumdadır; Göç İdaresi'nin kendileriyle ilgili yürüteceği benzer statü belirleme süreçlerinden ve bunların sonuçlarından henüz yeterince haberdar değiller. Bunun bir sebebi de hala birçok uydu kentte bildirim yükümlülüklerinin Yabancılar Şube Müdürlükleri tarafından takip ediliyor olması. Arzumuz, bu söyleşilerin ortaya çıkardığı bilgilendirme ihtiyacının ve danışanlarımız tarafından dile getirilen diğer konuların ilgili paydaşlarca gerektiği şekilde not edilmesidir.

Saygılarımızla,

Mülteci Hakları Merkezi

İÇİNDEKİLER

Sara	3
Fatmagül	4
Koray	6
Gurbette Acı Çeken Biri	8
Amadou	9
Arzu	10
David	12
Mahmoud	13
Reza	14
Talal	16
Ali	17
Künye	19
Mülteci Hakları Merkezi	20

“İstanbul’da göçmenlerin ağırlıkta olduğu bir mahallede yaşıyoruz. Biraz Türkçe bildiğim için ülkemde olan bitenlerle ilgili haberleri televizyonlardan takip edebiliyorum. Geride kalan bütün arkadaşlarım ve komşularım için çok kaygılıyım.”

Sara, 48, Irak

Ben Iraklıyım ve Keldani cemaatine mensup 48 yaşında bir kadıyım. Eşim 2002 yılında Musul’da gerçekleşen bir patlamada hayatını kaybetti. Yaşadığım şehri, Dohuk’u, dinim ve etnik kökenim sebebiyle aldığım tehditler neticesinde, 2014 Mayıs ayında, 23 yaşındaki oğlumla birlikte terk etmek zorunda kaldım.

Türkiye’ye geldiğimizden beri ekonomik anlamda ciddi sıkıntılar yaşadık. Oğlum uzun süre iş bulamadı. En sonunda Merter’de bir tekstil atölyesinde çalışmaya başladı. Aldığı para ikimizi de geçindirmeye yetmiyor, üstelik çalışmaya başladığından beri öksürük nöbetlerine tutulmaya başladı.

Türkiye’ye ilk geldiğimizde hastanelere gidemiyorduk. Kaç kere oğlum ve ben çeşitli sebeplerle İstanbul’da hastaneye gitmeye çalıştığımızda hastane görevlileri bize “Siz Suriyeli değilsiniz, bu hastaneleri kullanamazsınız” dediler.

Kurtuluş mahallesinde bulunan İstanbul’un tek Keldani kilisesi. Cemaatinin önemli bir kısmını çeşitli zamanlarda Türkiye’ye iltica etmiş Iraklı mülteciler oluşturuyor

Sadece bir kez bel ağrılarımıyla ilgili olarak, o da kilisemizin yardımlarından istifade ederek, hastaneye gidebildim. Birkaç ay önce Yabancılar Şube polisi bizden kimliklerimizi istedi. Bize verdikleri yeni kimlikle artık hastanelere gidebileceğimizi söylediler. O zamandan beri hiç hastaneye gitmediğim için artık bu problem çözüldü mü bilmiyorum.

Türkiye devleti neden mültecileri birbirinden ayırıyor? Bütün imkanlar Suriyelilere açık ama Iraklılar bu imkanlardan mahrum. Yine de tabi Türkiye devletine bize sunduğu bütün imkanlar için minnettarım.

Bence Türkiye’deki mültecilerin en büyük problemi kalacak yer. Oğlum ve ben ilk geldiğimizde bir süre şu an yaşadığımız mahallede yaşayan bir tanıdığımızın yanında kaldık. Ev çok küçüktü ve biz gitmeden önce de zaten oldukça kalabalıktı. Orada sadece 6 gün kalabildik, sonra içinde eski bir yataktan ve birkaç parça eşyadan başka hiçbir şey olmayan virane gibi bir evi tuttuk. Virane gibi diyorum çünkü ev sahibi biz evi tutarken bir süre geceleri evin ışığını açık tutmamızı, böylece ev boşken bazı geceler eve uyumaya giren başkalarının evde yaşayan birisi olduğunu anlayıp eve girmeye teşebbüs etmeyeceklerini söyledi. Bir süre sonra oğlum tekstildeki işi bulunca, ben de geceleri tek başıma kalmaya başlayınca çok korkuyordum. Zamanla mahalleye de İstanbul’a da biraz alıştım, hatta İstanbul’u seviyorum diyebilirim. Şimdi kilisemizdeki Türkçe okuma yazma derslerini takip ediyorum.

Türkiye’de, özellikle benim uydu kentimde, ev kiralari çok yüksek ve çocuklarımı okula yazdırmakta zorlanıyorum. 6 çocuklu ve tek başına bir anne olarak, çocuklarıma bakmakla yükümlüyüm ve Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı’nın verdiği 250 TL’lik maddi yardım ancak kiranın bir kısmını karşılıyor. Geriye kalan kısmı; ev faturalarını, çocuklar için yaptığım harcamaları kendi başıma karşılamam bekleniyor.

BMMYK’dan da aylık 250 TL yardım alıyorum ve fakat bu 7 kişilik bir aile için yeterli değil. 17 yaşında olan oğlum, bana destek olabilmek için inşaatlarda çalışıyor. Polisten gizlenerek çalışmak zorunda çünkü eğer yakalanırsa kimliğinin elinden alınacağını, sınır dışı edileceğini biliyor. Çok kez maaşını alamadan çalışmak zorunda kaldı. Bir işveren, bir ay boyunca maaşını vereceğiz diye oyaladıktan sonra kaçtı. Haklarınızı savunamıyorsunuz, size yardım edecek birini bulmak mümkün değil. Oğlum şikayet etmek için polise gittiğinde, polise işverenin telefon numarasını

Ben, 2012 yılında Somali’yi terk ederek Türkiye’ye sığındım. Aynı yıl içinde Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği tarafından kabul edildim. Türkiye’de 5 kızım ve 1 oğlumla beraber yaşıyorum. Tek başıma onları yetiştiriyorum. Türkiye’deki yaşamımın zor olmasına yol açan 2 temel sorunum; Afrika kökenli bir mülteci olarak ayrımcılığa maruz kalmam ve çocuklarımin birinin fiziksel engelli, bir diğeri ise otistik olmasıdır.

Somali, 42, Kadın, Fatmagül

da verdi ama polisler yapılabilecek bir şeyin olmadığını söylediler.

Türkiye’deki mülteci sayısının artmasının etkilerini hem Türk Devleti nezdinde hem de BMMYK nezdinde fark edebiliyorum. BMMYK açısından, Ocak 2014’ten itibaren internet sitesini güncellemediğini gözlemledim, hiç kimse, hakkında ne karar verildi bilmiyor. Türk Devleti açısından ise, artık Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı’ndan maddi destek almak çok zorlaştı, uydu kentteki mültecilerin sayılarının arttığını ve imkanlarının kısıtlı olduğunu söylüyorlar.

Hastanelere erişim konusunda sıkıntı yaşıyoruz ama ilaçlar çok pahalı, bazen ilaç için 25 TL istiyorlar ve ödemekte sıkıntı çekiyorum. Ama o zaman da kendi çocuklarınıza ilaç alamamış oluyorsunuz, bu yükü yaşamak çok zor.

Hayat burada git-tikçe zorlaşıyor. Uydu kentimdeki

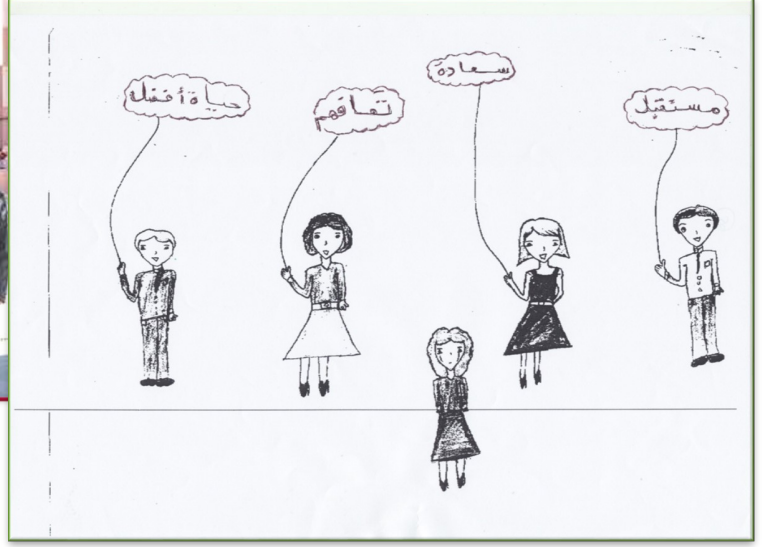
diğer Somalililer gibi ben de nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Hepimiz sadece evde oturuyoruz. 2012’den itibaren Türkiye’de olmama rağmen sadece 1 çocuğumu okula kaydettirebildim. Ama diğerlerinin evde oturmasını istemiyorum, eğitilmiş insanlar olmalarını diliyorum. Bu nedenle okula kaydettiremesem de onları Halk Eğitim Merkezi’nde verilen kurslara götürüyorum. Hepsi Türkçe kursuna gitti ve sertifikalarını aldı. Aynı zamanda dikiş kursuna, işleme kursuna da gönderiyorum.

Burdur’da Halk Eğitim tarafından verilen Türkçe kurslarına Fatmagül hanımın kızları dışında diğer Somalili mültecilerin de ilgisi büyük. KAYNAK: Burdur Gazetesi

Fatmagül Hanımın okula giden tek kızı da geride bıraktığımız 2014-5 öğretim yılında okula başlayabildi. Okul çağındaki diğer çocuklar ise dil ve denklik engelinden dolayı okula gidemiyorlar.

Kendisine Fatmagül mahlasını seçen danışanımızın 9 yaşındaki kızının yaptığı resim. En soldaki baloncukta "daha iyi bir yaşam", soldan ikinci baloncukta kabul görme, üçüncüde "mutluluk", en sağdakinde ise "gelecek" yazıyor. En önde ise herhangi bir balonu olmayan bir mülteci çocuk bulunuyor.

Türkiye'de mülteci olmanın zorluklarına alıştım diyemem çünkü halen, her gün ağlıyorum. Başlarda Türkçe bilmediğimiz için kimden yardım isteyebileceğimizi, ne konuda yardım alabileceğimizi bilmiyorduk. Hastaneye gitmek istediğimizde, yanımızda Türkçe konuşmayı bilen başka bir Somaliliyi götürmemiz gerekiyordu. Ama gelenler de bizden para talep ediyorlardı. Türkiye'de hiçbir şey bedava değil. Bu nedenle çocuklarımızı Türkçe kursuna yollama konusunda ısrarcı oldum. Kimseye bağımlı olmamamız gerektiğini onlara öğretmeye çalışıyorum. Kendi ayaklarımız üzerinde durabilmemiz gerekiyor.

Başkalarından artan yemekleri yiyoruz. Başkalarının kıyafetlerini giymek zorunda kalıyoruz. Kafamızı dik tutarak yürümek bizim için çok zor. Bazen duyuyorum, bazı Türk vatandaşları mültecilere ayda 500 USD verildiğini düşünüyor. Eğer gerçekten o kadar param olsaydı, krallar gibi yaşardım. Gerçekte olan ise, 6 aylık kışı sadece 38 parça kömürle geçirmek zorunda olmamız. Ve kömür dağıtımında adaletli olmak adına her aileye 38 parça verili-

yor, ama kimsenin düşünmediği bir etken var; bazı aileler 3 kişilik, bazıları dört, biz 7 kişilik bir aileyiz. 38 parça kömür bize yetmiyor.

Diğer uydu kentlerde yaşayan arkadaşarımdan duyduğum kadarıyla, bazı Valiliklerin aylık kira yardımı, kahvaltı ve akşam yemeği desteği oluyormuş ama maalesef benim yaşadığım kentte bu türden yardımlar yok. Ev kirasında yardımcı olunmaması bir kenara, ev sahipleri bizim kabullenmek zorunda olduğumuzu bildiklerinden, ev kiralarını yüksek tutuyorlar. Evi ilk kiraladığınızda, içini kendiniz temizlemeniz, tamiratı kendiniz yapmanız gerekiyor, bu masraflar da kendi cebinizden çıkıyor.

Öncelikli olarak Suriyelilere ve Iraklılara yardım ediliyor, bunun değişmesi gerektiğini düşünüyorum. Türkiye'de uluslararası koruma talep ettiğinizde sağlam bir zeminde değilsiniz. Sığınma sisteminin içerisinde neler olduğunu önceden tahmin edemiyorsunuz.

Mesela BMMYK'ya kayıt olduktan sonra ve hatta kabul edildikten sonra bile sizin ne durumda olduğunuzu sormuyorlar. BMMYK'ya ulaşmak sorunlu. Ankara'ya gitmeyi göze alsanız bile, ilinizdeki Emniyet'ten izin almak mümkün olmuyor.

BMMYK'nın her ilde ofisi ya da BMMYK ile beraber çalışan kuruluşları yok, bu nedenle sorunlarımızı iletmekte sıkıntı çekiyoruz. Uydu kentimde ise destek bulmam çok zor çünkü herkes kendi derdi ile ilgileniyor, kiminin kocası iş bulamadığı için maddi zorluk yaşıyor, kiminin çocuğu hasta ama yapacak bir şeyi yok. Bu nedenle Türkiye'de mülteci olmak çok zor. Benim de ulaşmak istediğim hedeflerim, gerçekleştirmek istediğim hayallerim vardı ama Türkiye'de bunları hayata geçirmeme yardımcı olacak olanaklarım yok. 2012'den beri üçüncü bir ülkeye yerleştirilmeyi bekliyorum, Burada ömrümün sonuna kadar kalmak istemiyorum. Sadece yeni hayatıma başlamayı diliyorum.

Afganistan'dan kaçakçı yardımıyla kaçtım. Kaçakçı, beni ilk İstanbul'a getirdiğinde Zeytinburnu'na götürdü. Kimseyi tanıımıyordum, burada hiç kimsem yoktu. Bir ay Zeytinburnu'nda diğer Afgan sığınmacılarla kaldım.

Afganistan, 17, Erkek, Koray

Zeytinburnu'nda yaşça benden daha büyük olan bir arkadaşım benim Birleşmiş Milletler Yüksek Komiserliği'ne kaydolmam gerektiğini söyledi. BMMYK kaydımdan sonra beni İstanbul'daki Yeldeğirmeni Çocuk ve Gençlik Merkezi'ne yerleştirdiler. 2012 yılından beri orada kalıyorum. Öğretmenlerim çok iyi, yemekler güzel ve vakit geçirebileceğim arkadaşlarım var.

Şu an yurtda 60 kişi kalıyoruz; ben dahil sadece üçümüz okula gidiyoruz, geriye kalanlar tüm günlerini yurtda oyun oynayarak, futbol oynayarak geçiriyorlar. Okula gitmek istemiyorlar.

Ben de satranç turnuvasına katılmıştım bir kere, hatta sonuna kadar gidebilirdim ama hastalandığım için sonunu getiremedim. Hafta sonlarımı uyuyarak geçiriyordum ya da bilgisayar oyunu oynuyordum. Hafta sonları sadece bir öğretmen kalıyor yurtda. Eskiden bizi sinemaya götürüyorlardı ama artık gitmiyoruz.

Her ay yurtda gelen yeni kişiler oluyor ama burada kalmak istemiyorlar çünkü BMMYK Afgan dosyaları ile ilgili durdurma kararı aldı. Çoğunluğu Avrupa ülkelerine kaçmayı başarıyor. Eskiden benimle beraber yurtda yerleştirilenlerden sadece ben kaldım.

Okula ilk başladığımda Türkçe konuşmayı hiç bilmiyordum, 6 ay kadar kimse ile konuşmadım. Daha sonra yavaş yavaş, Türkçe konuşmayı öğrendim. Okuldaki sınıf arkadaşlarımla çok samimi değiliz, hem ben çok çekingenim, hem de onlar

okul sonrasında dışarıya çıkıyorlar, beraber dolaşıyorlar ama benim yurda geri dönmem gerekiyor, o yüzden yaklaşmadık. Okuldaki öğretmenlerim bana çok yardımcı oluyorlar, eğer bir dersten zayıf bir not alırsam, bana fazladan ödev veriyorlar, sözlü yapıyorlar ve notumu yükseltiyorlar.

Yeldeğirmeni'ndeki öğretmenlerimiz bize yaşımız 18'e geldiğinde yurttan ayrılacağımızı söylüyorlar. Kendi işimizi bulmamız gerekecek, kendimize ev bulmamız gerekecek. Bazı arkadaşlarım bunun çok zor olacağını düşündükleri için yurttan kaçıyorlar ve Avrupa ülkelerine ulaşmaya çalışıyorlar. Bazıları Avrupa ülkelerine kaçmayı başardılar, onlarla sosyal medya üzerinden konuşuyorum. Orada okula gidiyorlarmış, spor yapıyorlarmış.

"7. Yeldeğirmeni ÇOGEM Futbol Turnuvası"ndan bir kare... İstanbul Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü internet sitesinden alınmıştır.

"Türkiye'de yeni bir yasa çıkmış ve buna bağlı olarak yeni bir kurum kurulmuş, ama benim bu konularla ilgili hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, 18 yaşımı doldurduktan sonra Yeldeğirmeni'nden ayrılmam gerektiği, ve ayrıldığı zaman beni farklı bir şehre yönlendirecekleri. Ama ben İstanbul'da kalmak istiyorum çünkü en azından burada iş bulmam daha kolay.

Oturma izni verilmiyor, okulunu burada bitirsen bile vatandaşlık alamıyorsun. Ben tüm bunları internette araştırdım ya da polislere sordum. Hepsi bana 18 yaşını doldurduğunda kendi başının çaresine bakacaksın dedi." - K

Yurda gelenlerin çoğunluğu kaçıyor. En fazla iki ya da üç ay kalıyorlar. 18 yaşlarını doldurdıklarında yurttan ayrılmaları gerektiğini duyduklarında ailelerini arıyorlar.

Koray bizimle teşekkür belgesini paylaşmak istedi.

Aileleri kaçakçıya verilmesi gereken parayı hazırlıyor.

Kaçakçı yurttakileri telefonla arıyor, ya Zeytinburnu'na, ya Aksaray'a ya da İzmir'e çağırıyor. Yurttan kaçmaya çalışanlar, gece eşyalarını toplayıp çıkıyorlar. Bazıları yolda yakalanıp yurda geri yollanıyor ama yine de uzun süre kalmıyorlar, yeniden kaçıyorlar.

Ben hiçbir zaman kaçmayı düşünmedim, benim hedefim Türkiye'de bir üniversite kazanmak. Eğer üniversiteyi kazanmayı başarabilirsem, üniversitenin yurdunda da kalabilirim.

Türkiye'den kaçmak istemememin bir diğer sebebi ise korkuyor olmam. Afganistan'dan Türkiye'ye kaçarken çok korkmuştum ve bir daha o korkuyu yaşamak istemiyordum.

Eğer BMMYK tarafından kabul edilirse, o zaman üçüncü ülkeye yerleştirme ile Türkiye'den gidebilirim. Ama iki senedir BMMYK görüşmemin yapılmasını bekliyorum, buna çok üzülüyorum.

Türkiye'de yeni bir yasa çıkmış ve buna bağlı olarak yeni bir kurum kurulmuş, ama benim bu konularla ilgili hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, 18 yaşımı doldurduktan sonra Yeldeğirmeni'nden ayrılmam gerektiği, ve ayrıldığım zaman beni farklı bir şehre yönlendirecekler. Ama ben İstanbul'da kalmak istiyorum çünkü en azından burada iş bulmam daha kolay.

Oturma izni verilmiyor, okulunu burada bitirsen bile vatandaşlık alamıyorsun. Ben tüm bunları internetten araştırdım ya da polislere sordum. Hepsi bana 18 yaşımı doldurduğunda kendi başının çaresine bakacaksın dedi.

Ama Türkiye'de olmanın iyi tarafları da var; okula gidebiliyorum. Bir keresinde apandisit ameliyatı olmam gerekmişti ve beni hastaneye götürdüler, iyi baktılar. 18 yaşıma kadar kalabileceğim bir yerim var.

Yurttaki diğer arkadaşlarımı bazen aileleri, bazen kendi ülkelerindeki arkadaşları arıyor ve Türkiye'ye gelmek istediklerini söylüyorlar ama ben onlara hep şunu söylüyorum; buraya geldiklerinde kimse onlara yardımcı olmayacak, kendi başına polise gidip kaydolmaları gerekecek, okula gitmek gerçekten çok zor. O nedenle iyi düşünmeleri gerektiğini söylüyorum.

"Okula ilk başladığımda Türkçe konuşmayı hiç bilmiyordum, 6 ay kadar kimse ile konuşamadım. Daha sonra yavaş yavaş, Türkçe konuşmayı öğrendim. Okuldaki sınıf arkadaşlarımla çok samimi değiliz, hem ben çok çekingenim, hem de onlar okul sonrasında dışarıya çıkıyorlar, beraber dolaşıyorlar ama benim yurda geri dönmem gerekiyor."

“Gelecekte Türkiye’de kalacağımızı düşünmüyorum. Ben ve ailem adına konuşursam, biz geleceğimizi, hayatımızı burada kurmak istemiyoruz. Asıl istediğimiz Avrupa ülkelerine ulaşabilmek.”

Suriye, 31, Kadın, Gurbette Acı Çeken Biri

Üç ay önce Suriye’den Türkiye’ye kaçtık ve iki buçuk ay önce, Reyhanlı Belediyesi’ne giderek kayıt yaptırarak Reyhanlı’da, kocam ve kocamın ailesi ile birlikte yaşıyoruz. İlk geldiğimizde ne yapmamız gerektiği hakkında bir fikrimiz yoktu ama etrafımızdaki diğer Suriyeliler bize kayıt olmamız gerektiğini söylediler. Eğer kayıt olursak, Türk Devleti’nin sunduğu hizmetlerden yararlanabileceğimizi eklediler.

Ailemin bir kısmı Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’nin Lübnan Ofisi’ne kayıt yaptırıldılar ve orada yaşıyorlar. Orada kayıt oldukları için daha mutlu- lar çünkü BMMYK Lübnan Ofisi tarafından üçüncü ül- keye yerleştirilme olasılıkları daha yüksek. Ama Lübnan’daki koşullar da çok zorlayıcı. Ailemden duyduğum kadarıyla, Lübnan halkı da artık Suri- yelileri istemiyor. Türki- ye’deki BMMYK ise kişilerin durumlarını değer- lendiriyor ve daha zor durumda olanları yer- leştirmeyi tercih ediyor.

Türkiye’ye geldiğimizde haklarımız ve yükümlülüklerimizin ne olduğunu bilmiyorduk. Kayıt yaptırdığımızda da bilgilendirilmedik. Reyhanlı’daki diğer Suriyelilerden duyduklarımızla hareket ettik.

Kocamın erkek kardeşi, evinin önünde sırtından silahla vuruldu, ve bu yüzden belden aşağısı felç durumda. Türki- ye’ye geldiğimizde onu kayıt ettirmek için çok zorlandık çünkü kayıt yapılırken kişiyi bizzat görmek istiyorlar ve kocamın erkek kardeşinin tekerlekli sandalyesi olmadığı

için onu kaydettiremedik. Tekerlekli sandalye bulabilmek adına birden çok hastaneye ve sivil toplum kuruluşuna başvurduk. Halen bir tekerlekli sandalyemiz yok.

Kocamın erkek kardeşi tedavi olabilsin diye Reyhanlı’daki devlet hastanesine gittik ve ücretsiz muayene oldu. Ama sonunda Türkiye’de tedavi olanağının olmadığı anlaşıldı. Yine de, durumu daha kötüye gitmesin diye üç tane ilaç alması gerektiği söylendi. Midesi ve sinirleri için birer ilaç ve ağrı kesici kullanması gerekiyor. Fakat ilaçlar çok pahalı, sağlık sigortası bir kısmını karşılarsa da geriye kalan kısmını bizim ödeyecek imkanımız yok.

Türkiye’de, özellikle Reyhanlı’da karşılaştığım en büyük prolem ise, iş bulmanın mümkün olmaması. Çokca işe başvurduğum ve fakat dil bilmediğim ya da üniversite me- zunu olmadığım için hiçbirine ka- bul edilmedim. Suriye’de çıkan savaş nedeniyle üniversite eğitimi- mi tamamlama imkanım olmadı ve bu sebepten ötürü, Türkiye’de iş bulma olasılığım da azaldı.

Reyhanlı Belediyesi öncülüğünde düzenlenen Türkiye- Suriye Dostluk Festivali’nden bir kare... Star Gazetesi’nin ilgili haberinden alınmıştır.

Gelecekte Türkiye’de

kalacağımızı düşünmüyorum. Ben ve ailem adına konuşursam, biz geleceğimizi, hayatımızı burada kurmak istemiyoruz. Asıl istediğimiz Avrupa ülkel- erine ulaşabilmek. Önceliğimiz, kocamın erkek kardeşinin tedavi olabileceği bir ülkeye gide- bilmek. Gittiğimiz ülkede iş bulma olasılığımızın daha yüksek olacağına inanıyorum. Ayrıca birçok ülkede, Suriye vatandaşlarına ikamet izni veriliyor ki Türkiye’de verilen kimliğe nazaran, kişilere başka ülkelere gitme, olduğu ülkeyi terk etme hakkı veriyor. Türkiye’de verilen kimlik ile yurt dışına çıkmak mümkün değil.

“İş konusunda, verilen işin karşılığında ödenen maaşların çoğunlukla hakkaniyetsiz olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, zaman zaman maaşların ödenmeyişi, ağır şekilde sömürülmemize neden oluyor. Çalışma iznimiz olmadığından şikayet ya da itiraz hakkımız yok; bu nedenle içinde bulunduğumuz durumu değiştiremiyoruz.”

Gine, 20, Erkek, Amadou

Ülkemde,

2010 Kasım ayında gerçekleşen başkanlık seçimlerinden sonra, seçim sonuçlarına karşı çıkan ayaklanmalarda birçok vatandaş hayatını kaybederken, birçoğu da ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Politik ve etnik sebeplerden ötürü ben de ülkemi terk ettim ve Nisan 2011’de Türkiye’ye gelerek uluslararası koruma başvurusunda bulundum.

2010 yılında başkanlık seçimlerinden sonra Gine...
(Kaynak: The Guardian)

Türkiye’ye vardığıktan bir hafta sonra Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’ne giderek sığınma talebinde bulundum. Kaydım yapıldıktan sonra, Türk makamları nezdindeki idari sürecimi başlattım ve Kadıköy’de 18 yaş altı çocukların barındırıldığı merkeze yerleştirildim. Mart 2011’den Ocak 2013’e kadar yurttta kaldım.

18 yaşına geldiğimde, yurttan ayrıldım ve Nisan 2014’e kadar, uydu kentim olan İstanbul’da imza yükümlülüğümü gereği gibi yerine getirdim; düzenli olarak Kumkapı’da bulunan polis merkezine giderek imzamı verdim. Daha sonrasında ise uydu kentim Yalova olarak değiştirildi.

Türkiye’de kaldığım süre boyunca, defalarca sağlık sorunu yaşadım, kalacak yer bulmakta, iş bulmakta zorlandım. Üçüncü güvenli ülkeye yerleştirilme sürecim konusunda sıkıntı çektim.

Sağlık açısından, 2 yıldır sırt ağrısından muzdaribim; 2 kez ameliyat geçirmeme rağmen halen iyileşmiş değilim. Ev bulma açısından ise, kiraların yüksek olması ve özellikle daha yüksek kira istenmesi sorunu ile karşılaşıyorum. İş konusunda ise, verilen işin karşılığında ödenen maaşların çoğunlukla hakkaniyetsiz olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, zaman zaman maaşların ödenmeyişi, ağır şekilde sömürülmemize neden oluyor. Çalışma iznimiz olmadığından şikayet ya da itiraz hakkımız yok; bu nedenle içinde bulunduğumuz durumu değiştiremiyoruz.

“Sınır Tanımayan Doktorlar” bünyesinde çalışma şansına eriştim. Bu tecrübe sayesinde, birçok kültürden ve ülkeden farklı insanla tanışma fırsatını yakaladım, düzgün bir işte çalışma imkanım oldu.

Üçüncü ülkeye yerleştirilme sürecim maalesef ilerlemiyor; Yalova İl Emniyet Müdürlüğü Yabancılar Şubesi’nde bulunan uluslararası koruma başvuruma dair dosyam, imza yükümlülüğümü gereği gibi yerine getirmediğinden dolayı kapanmış durumda.

Ekim ayında, tedavimi devam ettirmek adına İstanbul’a gelmiştim. İstanbul’da iken çok ağır şekilde hastalandım, özellikle ayaklarımdaki şiddetli ağrılar nedeniyle yerimden hareket edemiyordum. Bu nedenle uydu kentime geri dönemedim. Sağlık durumum öylesine kötüleşti ki 8 ay boyunca işsiz kaldım.

Umuyorum ki Bursa İdare Mahkemesi önünde bulunan davamın sonucunda Türk Devleti nezdindeki dosyam yeniden açılır, ve Amerika Birleşik Devletleri’ne yerleştirilme sürecim bir nihayete erer.

İstanbul, Kumkapı semtinde, elinde zincirlerle dolaşan, insanları sadece siyahi oldukları için döven gruplar var. Yaralanan arkadaşlarımız polisten yardım istediklerinde, belgesiz oldukları için onları idari gözetim altına alıyorlar ve Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'ne gönderiyorlar. Bu nedenle Türk hukuk sistemini tam olarak anlayamıyorum, haklarımızı korumak adına ne yapabileceğimizi bilmiyorum.

Demokratik Kongo Cumhuriyeti, 36, Kadın, Arzu

2012 yılında Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden kaçarak Türkiye'ye kaçtım. Uydu kentimizde, eşim ve oğlumla beraber, zor koşullar altında yaşıyoruz.

Türk sığınma sistemindeki değişiklikler hakkında uydu kentimizde Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği ile birlikte çalışan bir sivil toplum kuruluşu sayesinde haberdar olduk.

Fakat, hak ve yükümlülüklerimiz nezdinde herhangi bir değişiklik olmadı. Halen imza yükümlülüğümüzü haftada iki olmak üzere, uydu kentimizdeki Emniyet Müdürlüğü Yabancılar Şubesi'ne giderek yerine getiriyoruz.

Aradaki tek fark, eskiden kimliğimizi yenilemek için aldıklarında, bazen bir ay, bazen iki ay geri vermiyorlardı ve bu süre zarfında hastaneye gidemiyorduk, hizmetlerden yararlanamıyorduk. Artık çok daha kısa süre içerisinde kimliklerimizi yeniliyorlar. Ama kimliklerimizi de daha kısa süreli veriyorlar, geçerlilik süreleri kısaldı.

BMMYK'nın bizimle çok daha fazla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyorum. BMMYK'ya ön kaydınızı yaptırdıktan sonra sizi bir uydu kente yönlendiriyorlar. Fakat oraya varduktan sonra ne yapacağınızı, kimden yardım alabileceğinizi, hayatınızı nasıl idame ettireceğinizi söylemiyorlar. Bizim şansımıza, uydu kentimizde Fransızca konuşan ve bize yardımcı olan sivil toplum çalışanları var. Ayrıca, son zamanlarda pek erişemesek de, uydu kentimizde maddi destekten yararlanma imkanımız da olmuştu. Fakat son zamanlarda, kentteki sığınmacı sayısının artmasından ötürü maddi desteği de istisnai durumlarda yapıyorlar.

Yaşadığımız bölgede ayrımcılığa uğramıyoruz ama İstanbul'a geldiğimizde zihniyet farkını açıkça görebiliyoruz.

Sokakta yürürken size bakışlarından ya da ettikleri hakaretlerden, aslen sizin hakkınızda ne düşündüklerini anlıyorsunuz. İstanbul, Kumkapı semtinde, elinde zincirlerle dolaşan, insanları sadece siyahi oldukları için döven gruplar var. Yaralanan arkadaşlarımız polisten yardım istediklerinde, belgesiz oldukları için onları idari gözetim altına alıyorlar ve Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'ne gönderiyorlar. Bu nedenle Türk hukuk sistemini tam olarak anlayamıyorum, haklarımızı korumak adına ne yapabileceğimizi bilmiyorum.

"Türk sığınma sistemindeki değişiklikler hakkında uydu kentimizde Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği ile birlikte çalışan bir sivil toplum kuruluşu sayesinde haberdar olduk.

Fakat, hak ve yükümlülüklerimiz nezdinde herhangi bir değişiklik olmadı. Halen imza yükümlülüğümüzü haftada iki olmak üzere, uydu kentimizdeki Emniyet Müdürlüğü Yabancılar Şubesi'ne giderek yerine getiriyoruz.

Aradaki tek fark, eskiden kimliğimizi yenilemek için aldıklarında, bazen bir ay, bazen iki ay geri vermiyorlardı ve bu süre zarfında hastaneye gidemiyorduk, hizmetlerden yararlanamıyorduk. Artık çok daha kısa süre içerisinde kimliklerimizi yeniliyorlar. Ama kimliklerimizi de daha kısa süreli veriyorlar, geçerlilik süreleri kısaldı." - A

Kumkapı'daki Afrikalı göçmenlere saldırı

Kumkapı'daki göçmenlere yönelik saldırılarda son günlerde artış olduğu belirtiliyor. Özellikle Afrika kökenli göçmenler, kendilerine yönelik saldırıların arttığını söylüyor

Dünya Bülteni / Haber Merkezi

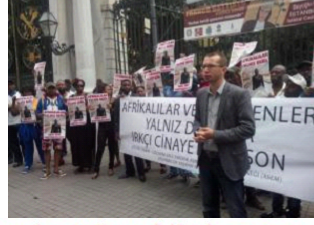
Kumkapı'da Afrikalı'lara yönelik saldırıların arttığı belirtildi. Daha önce küfür, tehdit ve bıçaklı saldırılara maruz kalan Afrikalı göçmenler son iki haftadır da siyah bir buldog köpeğinin saldırısına uğradıklarını belirttiler. Göçmenlerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ASEM) üyesi Lerzan Caner, köpekli saldırıya uğrayanların sayısının arttığını söyleyerek, "Polise söyledik ama baştan savma hareket ettiler" dedi.

Yoğun olarak Afrikalı göçmenlerin yaşadığı Kumkapı'da ırkçı saldırıların arttığı belirtildi. Daha önce küfür, tehdit ve bıçaklı saldırılara maruz kaldıklarını anlatan Afrikalı göçmenler, iki haftadır da buldog cinsi bir köpeğin saldırısına uğradıklarını söylediler.

Ağos gazetesinin haberine göre, özellikle Yenikapı Marmaray istasyonu önündeki taksi durağı yakınlarında meydana gelen olayın ilk mağdurlarından Josephat Okoye, başından geçenleri şöyle anlattı: "Geçen Cumartesi Marmaray'ın yakınlarında bulunan Afrika restoranında yemek yedikten sonra eve gitmek için çıktım. Çıkışta saldırıldılar. Bir çocuk arkamda sarıldı ve vurmaya

AFRİKALI GÖÇMENLERE KARŞI KATLIAMLARI VE SALDIRILARI DURDURUN!

İçindeGenel, Manset 12 Eylül 2014 0

Kumkapı'da Afrikalı göçmenlere ırkçı saldırı iddiası

05/03/2015 13:36

Kumkapı'da Afrikalı'lara yönelik saldırıların arttığı belirtildi. Daha önce küfür, tehdit ve bıçaklı saldırılara maruz kalan Afrikalı göçmenler son iki haftadır da siyah bir buldog köpeğinin saldırısına uğradıklarını belirttiler. Göçmenlerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ASEM) üyesi Lerzan Caner, köpekli saldırıya uğrayanların sayısının arttığını söyleyerek, "Polise söyledik ama baştan savma hareket ettiler" dedi.

İstanbul'da, özellikle Kumkapı semtinde Afrika kökenli göçmenlerin saldırıya uğradığına dair haberler basına da yansdı.

Bir diğer endişe ettiğim konu ise çocuğumun ileride karşılaşacağı sorunlar; henüz altı yaşına gelmediği için okula kaydını yaptırmadık. Uydu kentimizde çalışan sivil toplum örgütü çalışanları, oğlumuzu okula kaydettirebileceğimizi söylediler. Ama okulun harç isteyip istemeyeceği konusunda herhangi bir fikrimiz yok. Harç istendiği takdirde bunu nasıl karşılayacağımızı bilmiyoruz. Çocuğumuz Türkçe bilmiyor ama ona rağmen çok sosyal ve arkadaş canlısı bir çocuk. Fakat okula başladığında sınıfındaki tek siyahi çocuk o olacak ve bu bizi endişelendiriyor...

Türkiye laik bir devlet, bu nedenle, uydu kentimde kendi kilisemi kurmak istedim, fakat izin alamadık. İzin alamadığımız için, farklı bir şehirde, her hafta otel odasında toplanıp dua ediyoruz, dertlerimizi paylaşıyoruz. Eğer kilise üyeleri, her hafta kendi ceplerinden bir miktar para vermezlerse, bu buluşmaların gerçekleşmesi mümkün olmayacak. Bundan dolayı onlara müteşekkirim,

Bazılarımız BMMYK nezdinde kabul almış durumda, bazılarımız halen karar bekliyor, bazılarımız ise kayıtsız olarak Türkiye'de. Onlara kayıt yaptırmamanın önemini anlatıyorum, kayıt yaptırdıkları takdirde hak ve hizmetlere erişimlerinin olacağını söylüyorum. Aynı zamanda, kilisemde dil kursları da vermek istiyorum, burada kaldığımız süre boyunca, kaldığımız ülkenin dilini konuşmamızın önemli olduğuna inanıyorum. Fakat buna olanak verecek zemini yaratmak çok zor.

Fransa, Belçika, İngiltere, Almanya gibi ülkelerde, sığınma talep ettiğiniz takdirde sizi bir merkeze yerleştiriyorlar, ihtiyaçlarınızı karşılıyorlar, aylık maddi yardım sağlıyorlar. Türkiye'de ise, kendi hayatınızı idame ettirmeniz, kendi olanaklarınızla barınmanız bekleniyor. Fakat bunu kolaylaştıracak adımlar atılmıyor. Çalışma izni almanız mümkün değil, çalışma izni olmadan çalıştığınızda da haklarınızı koruyamıyorsunuz.

Aslında benim dikkat çekmek istediğim konu; Türkiye'deki transseksüel bireylerin içinde buldukları ağır ve zor durum. Bireylerin transseksüel oldukları anlaşıldığında, işlerinden kovuluyorlar, dövülüyorlar, yüzlerine tükürülüyor, incitiliyorlar.

İran, 37, Erkek, David

Birkaç ay önce, uydu kentim'deki diğer sığınmacılar ile konuşurken, sığınma ve göç konuları ile ilgilenen yeni bir kurumun açıldığını öğrendim.

Aralarında ilgili kuruma "Göçmen Bürosu" diyorlardı. Fakat, 'Göçmen Bürosu' kurulmasıyla bizim hak ve yükümlülüklerimizde herhangi bir değişiklik olup olmadığı konusunda bir bilgimiz yok.

Bahsedebileceğimiz tek değişiklik, artık sığınmacı ve mültecilerden ikamet izni harcı alınmıyor.

Halen haftada iki kez uydu kentimdeki Emniyet Müdürlüğü Yabancılar Şubesi'ne giderek imzama atıyorum. Bana göre, "Göçmen Bürosu"nun yetkili olması benim açımdan herhangi bir durumu değiştirmeyecektir, çünkü ben, artık sürecimin sonuna yaklaştığıma inanıyorum. Şu an sadece yükümlülüklerimi yerine getirmeye dikkat ediyorum ve üçüncü ülkeye yerleştirilme sürecimin bir an önce sonlandırılmasını umuyorum. Bu nedenle benim açımdan yetkinin poliste olması ile "Göçmen Bürosu"nda olması arasında herhangi bir fark yok. Ben aynı şartlarda yaşıyorum ve sadece bu uzun sürece tahammül etmeye çalışıyorum. Aslında uydu kentimle alakalı fark ettiğim bir değişiklik var; o da Valilik tarafından sağlanan maddi destek ko-

nusunda. Yakın tarihe kadar, her üç-dört ayda bir 50 TL ya da 150 TL maddi yardım sağlıyorlardı fakat artık şehirdeki mülteci sayısı arttığından, sadece bekar kadınlara ve ailelere yardımcı olduklarını fark ettim. Ben de zaten sadece bir kere oradan maddi destek alabilmişim.

Türkiye'deki sığınma sistemi hakkında gözlemlediğim sorunlardan ilki BMMYK'nın LGBTI cemaatinin hassas durumunu göz önünde bulundurmasıdır. Ben eşcinsel bir bireyim ve kendi şehrimde gizli yaşıyorum, çünkü benim amacım bu sürece elimden geldiğince tahammül etmek ve sonucunda güvenli bir üçüncü ülkeye yerleştirilmek. Uydu kentim mutaasıp bir şehir, özellikle dini gruplardan çok korkuyorum.

Ama aslında benim dikkat çekmek istediğim konu Türkiye'deki transseksüel bireylerin içinde buldukları ağır ve zor durum. Bireylerin transseksüel oldukları anlaşıldığında, işlerinden kovuluyorlar, dövülüyorlar, yüzlerine tükürülüyor, incitiliyorlar.

Örneğin, benim transseksüel kadın bir arkadaşım var. Kullandığı hormon ilaçları

nedeniyle değişime uğruyor fakat Türkiye'den gitmeden önce göğüslerinin çıkmasından korktuğu için, erkekliğini koruması gerektiğine inandığı için, hormon ilaçlarını alması gerektiği gibi almıyor.

BMMYK'nın bu tarz hassas durumda olanlara daha dikkatli yaklaşması gerekiyor, randevu tarihlerini belirlerken bu hassasiyeti göz önünde bulundurmaları gerekiyor. Türkiye'nin ise yasalarında ayrımcılık yapılmaması gerektiği var, ama halkın eşcinselliği kaldıramadığı gerçeği de var.

Ben iş bulmakta zorlanmıyorum çünkü erkeksi görünüyorum. Ama iş azaldığında ilk bizi kovuyorlar, bizi kovmaları çok kolay. Şikayet hakkımız da yok. Bugüne kadar sadece bir kez maaşımı alamama sorunu ile karşılaştım ve polise başvurdum. Ama benim çalışma iznimin olmadığını söylediler, çalışmamın yasak olduğunu söylediler. Zaten yapabileceğim bir şeyin olmadığını ben de biliyordum.

Hayatım iş ve ev arasında geçiyor, şehrimde arkadaşım yok, tek başıma yaşıyorum ve destek olacak bir arkadaş grubum yok.

“Diğer arkadaşlarımızla konuştuğumuzda, ya iş bulmaktan ya da gelecekte bahsediyoruz. Gelecekte üçüncü ülkeye yerleştirildiğimi, hak ettiğim bir işimin olduğunu, özgürce dolaştığımı hayal ediyorum.”

Eritre, 46, Erkek, Mahmoud

Ben, 2015 yılında Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği tarafından kabul almış, Eritreli bir mülteciyim.

2012 yılından beri Türkiye’de olmama rağmen, halen hak ve yükümlülüklerim hakkında detaylı bilgiye sahip değilim. Hastalandığımda uydu kentimdeki bir özel hastaneye gittim ve daha sonrasında benden para vermemi istediler. Haklarımı bilmediğim için, devlet hastanelerine gittiğimde sağlık sigortam sayesinde ücretsiz olarak sağlık hizmetlerinden yararlanabileceğimi bilmiyordum. Çalışma izni alma hakkım olduğunu biliyorum ama maalesef hiçbir zaman kayıtlı işçi olarak çalışmadım.

İş bulma konusunda zorlanmıyorum ama zorlanmama sebepim kayıtsız olarak çalışmayı, kötü koşullara tahammül etmeyi kabullenmiş olmam. Arkadaşlarım sayesinde İstanbul’da veya Ankara’da bir iş açıldığı zaman haberdar oluyorum.

Uydu kentimdeki polisler, küçük bir kent olduğunu ve iş bulma şansımın olmadığını bildiklerinden, bana anlayış gösteriyorlar ve ben sadece imza yükümlülüğümü yerine getirmek için ayda iki kez uydu kentime dönüyorum, geri kalan zamanlarda ise İstanbul’da ya da Ankara’da çalışıyorum.

Genelde arkadaşlarımla ayakkabı fabrikalarında çalışıyoruz. İşimiz sabah 9’da başlıyor. Aralıksız akşama kadar çalışıyorum. Amacım üçüncü ülkeye yerleştirildiğimde, beni rahat ettirecek kadar para biriktirmek ama bunun imkansız olduğunu fark ettim çünkü Türkiye’deki kiralar çok yüksek. Ev sahipleri başka bir şansımızın olmadığını bildiklerinden kirayı düşürmüyorlar. Ne kazanıyorsam kiraya gidiyor.

Mahmoud, bize, Türkiye’deki sığınma sürecini, üzerinde kara bulutlar gezen kimsesiz topraklara benzettiğini söyledi.

Türkiye Devleti’ne sığındığım için mutlu olduğum durumlar var; Türkiye huzurlu, barışın olduğu bir ülke, kendi ülkemde kaçtığım duruma nazaran burası tehlikeli bir ülke değil. Diğer arkadaşlarımızla konuştuğumuzda, ya iş bulmaktan ya da gelecekte bahsediyoruz. Gelecekte üçüncü ülkeye yerleştirildiğimi, hak ettiğim bir işimin olduğunu, özgürce dolaştığımı hayal ediyorum.

Bana ait kimliğimin, belgelerimin olacağını umuyorum. Ya Avustralya ya da Kanada’ya yerleştirilmek istiyorum çünkü oradaki arkadaşlarımdan duyduğum ve televizyondan gördüğüm kadarıyla insanlar kibar, bolca iş imkanı var ve iyi düzeyde ülkeler.

Türkiye’de uluslararası koruma talep etmeyi düşünen kişilere ancak şunu söyleyebilirim, başka bir şansları yok. Kişiler ülkelerinden korku içinde, zulüm altında kaçıyorlar. Avrupa ülkelerine ulaşmayı başarabilirlerse, orada kişileri çok kısa sürede sığınma sürecine dahil ediyorlar, kısa sürede karar alıyorlar ve durumlarını kesinleştiriyorlar.

Türkiye’de ise sığınma süreci uzun ve zorlu, buna hazırlıklı olmak gerekiyor. BMMYK’dan kabul aldıktan sonra bile üçüncü ülkeye

yerleştirilmeyi uzunca bir süre beklemek zorunda kalıyorsun. Örneğin, benim Avrupa ülkelerine ulaşabilen, orada sığınma talep eden arkadaşlarım, kısa süre sonra kimliklerini aldılar ve beni ziyarete Türkiye’ye geldiler. Ben ise Türkiye’yi terk etme hakkına sahip değilim. Uzun ve karmaşık bir sürece hazırlıklı olarak gelmeleri gerekiyor.

“Bir mülteci olarak Türkiye devletinden beklentim çalışma hakkımızın tanınması. Maaşlarımızı alamıyoruz, eksik maaş alıyoruz, en ağır işleri biz yapıyoruz... Çalışmazsak kiramızı nasıl ödeyeceğiz, çocuklarımızı nasıl doyuracağız?”

Afganistan, Erkek, 34, Reza

Eşim, 3 çocuğumuz ve ben 2011 yılında Afganistan’dan Türkiye’ye geldik. Yaşadığımız şehirde manavdım, Türkiye’ye geldiğimizde ise ne bir dükkanım vardı ne de bir mesleğim. En büyüğü şimdi 14 yaşında, en küçüğü de 7 yaşında olan çocuklarıma bakabilmek için iş bulmam gerekiyordu.

Türkiye’de mültecilerin en büyük problemi iş. Kimse mülteciye iş vermek istemiyor çünkü çalışma iznimiz yok ve işverenler bizi çalıştırdıkları için sorun yaşayacaklarından korkuyorlar. BMMYK’ya kaydolduktan sonra bizi İranlı ve Afgan mültecilerin yoğunlukta olduğu Kayseri şehrine verdiler. Var olan birkaç iş imkanını da diğer mülteciler zaten yakalamıştı.

Türkiye’ye geldikten sonra çok zor zamanlar yaşadık, elimizde avucumuzda olanı da harcadıktan sonra artık iş bulmak için kapı kapı dolaşmaya karar verdim. Türkiye’ye gelişimizin yaklaşık 5. ayında, bir tüm gün boyunca yürüdüm, yol üzerindeki inşaat alanlarındaki ustalardan iş istedim. Bir kısmı beni tersledi, bir kısmı “bizde mülteciye iş yok” diyerek beni kovdu. Nihayet şehrin dışında bir otel inşaatında iş bulabildim. 12 katlı bir otel inşaatıydı ve ben sıvacı olarak işe başladım.

Diğer işçiler günlük yevmiye alırken ustabaşı bize günlük alacağımız parayı ay sonunda veriyordu. Haftada iki kez mesai saatleri şehre gidip Yabancılar Şube’ye imza atmam gerektiğinde de işten ayrılmama izin vermiyordu. Eşim benim yerime Yabancılar Şube’ye gidip imza atıyordu.

8 ay boyunca haftanın her günü 10-12 saat çalıştım, inşaat sona erince yeniden işsiz kaldım. 4 ay sonra aynı ustabaşı beni farklı işlere çağırdı, daha kısa süreli işlerde ama hep inşaatlarda çalıştım. Şu an da Nevşehir yolu üzerinde başka bir otel inşaatında çalışıyorum. Benimle birlikte başka Afgan mülteciler de var. Aylık 900 lirayla beş kişi geçinmeye çalışıyoruz.

Yaklaşık son bir senedir Kayseri’deki Yabancılar Şube yetkilileri her aileden birisinin imza atmasını kabul etmiyor, eşlerden her birinin haftada iki kez imza atmasını istiyorlar. Mültecileri ilgilendiren kanunun değiştiğini, imzaya gitmezsek dosyamızın kapatılacağını ve ülkemize geri gönderileceğimizi söylüyorlar. Bu yüzden artık iş bulmak daha bile zor çünkü hiçbir işveren haftanın iki günü mesai saatlerinde bir mültecinin işten ayrılmasına izin vermez. Yine de ustabaşım artık beni 4 senedir tanıdığı için, durumuma anlayış göstermeye çalışıyor.

“Bu yıl Mayıs ayının ortalarında imza atmaya Yabancılar Şube’ye gittiğimde artık imza için Valilik’in yanında bulunan Göç İdaresi’ne gitmem gerektiği söylendi. Benimle birlikte imzaya gelen diğer Afgan arkadaşlar vardı, yol boyunca bu değişikliğin anlamı acaba imza yükümlülüğünün ortadan kalkacak olması mı diye konuştuk. Herkesin beklentisi bu çünkü. Sonra anladık ki sadece imza atılan yer değişmiş, yine parmak izimizi aldılar ve haftada iki kez imza atmamızı istediler. Diğer Afgan arkadaşlar Göç İdaresi adıyla kurulan büronun mültecilerle ilgili başka sorumlulukları olacağını da söylüyorlar ama nereden biliyorlar bilmiyorum.”

Mülteciler Türkiye’de yaşamlarını sürdürebilmek için çalışmak zorundalar ama çalışma izinleri olmadığı için diğer işçilerden daha zor koşullarda ve daha az ücretlere çalışıyorlar. Sigortamız da yok. Dua ediyorum ki Allah gücümü kuvvetimi benden esirgemesin, en azından çocuklarım çalışabilecek yaşa gelene kadar.

Son bir senedir tecrübe ettiğim kadarıyla Türkiye’de mültecileri ilgilendiren bazı değişiklikler oluyor. Eskiden mavi kimliklerimiz vardı, şimdi artık üzerinde yabancı kimlik numarası olan yeni bir kimlik kartı veriyorlar. Bu o kadar değersiz bir kart ki aslında hiçbir işe yaramıyor, çalışmana yaramıyor, en basitinden sim kart almaya bile yaramıyor. Kontrollü telefon hattı alabilmek için Türklere yalvarmak zorunda kalıyorsunuz.

BMMYK tarafından Afgan uyruklu sığınma başvurusu sahiplerinin dosyalarına bakılmasına ilişkin askıya alınma kararına karşı yapılan protestolardan birkaç kare... (Kaynaklar: Radikal, t24, Zaman)

Tabi bu gelişmeler içinde en önemlisi sağlık sigortası kapsamına alınmamız ve imza yükümlülüğümüzün artması. Sağlık sigortasından dolayı çok memnunuz, hele ki bizimki gibi küçük çocukları olan mülteci aileler için artık hastanelere gidebilmek ve ücretsiz tedavi olmak çok iyi oldu. İlk zamanlarda özellikle en küçük çocuğum sürekli hasta olurdu ve hastane vizite ücretini

ödeyemediğimiz için bir sefer hastaneye gidebiliyorsak, çocuk tekrar hastalandığında gidemezdik. Hatta bir keresinde Valiliğe bağlı İl Sosyal Yardım Fonu’ndan da en küçük çocuğumun sarılık tedavisi için 150 liralık yardım alabilmişim. Yine de çocuklar hasta olmasın diye eşim de ben de hep dua ederdik.

Son bir senedir hastaneye gitmekle ilgili problemlerimiz ortadan kalktı. Şimdi sağlıkla ilgili sorunumuz ilaçlar, hala ilaçlar için bir katkı payı ödememiz gerekiyor ve bizim durumumuzda olan insanlar için 15 liralık ilaç katkı payı ödemek bile hiç kolay değil.

Bu yıl Mayıs ayının ortalarında imza atmaya

Yabancılar Şube’ye gittiğimde artık imza için Valilik’in yanında bulunan Göç İdaresi’ne gitmem gerektiği söylendi. Benimle birlikte imzaya gelen diğer Afgan arkadaşlar vardı, yol boyunca bu değişikliğin anlamı acaba imza yükümlülüğünün ortadan kalkacak olması mı diye konuştuk. Herkesin beklentisi bu çünkü. Sonra anladık ki sadece imza atılan yer değişmiş, yine parmak izimizi aldılar ve haftada iki kez imza atmamızı istediler. Diğer Afgan arkadaşlar Göç İdaresi adıyla kurulan büronun mültecilerle ilgili başka sorumlulukları olacağını da

söylüyorlar ama nereden biliyorlar bilmiyorum. Türkiye bizim burada kalmamızı istemediği için aslında bence bizden asıl sorumlu olan makam Birleşmiş Milletler’dir fakat onlar da iki senedir Afgan dosyalarıyla ilgilenmiyorlar. Burada yarınımızı bilmeden yaşamaya devam ediyoruz. Ülkemizde zulümden kaçtık ama şimdi de çocuklarımızın geleceğinden endişe etmek zorundayız.

“Türkiye’de mültecilerin yaşam koşullarını iyileştirebilmek için atılabilecek temel adım sürecin hızlandırılması olur.”

Talal, 70, İran

Ben 70 yaşında İranlı bir mülteciyim. Hayatımın büyük bir kısmını da mülteci olarak geçirdim. Ülkemden Bahai olmam sebebiyle zulüm gördüğüm için kaçtım. Yaklaşık 20 yıl önce de yine Bahailiğim sebebiyle gördüğüm muamele yüzünden kaçmış ve Pakistan’da sığınma başvurumu yapmıştım. Başvurum kabul edildiği halde ve hatta Avustralya’ya yerleştirildiğim halde İran’da geride bıraktığım aile üyelerimin kaçmasına yardımcı olabilmek için geri döndüm ve döner dönmez yakalandım.

Gözaltında ve daha sonrasında her türlü fiziksel, cinsel ve psikolojik işkenceye maruz kaldım. Bahai olduğum için mal mülk namına neyim varsa hepsine devlet el koydu ve hatta bir süre sokaklarda yaşamak zorunda kaldım. Bir Bahai olarak ülkemde güvende olmam mümkün olmayacağı için ve hayatımın son günlerinde artık Bahai olarak dini vecibelerimi rahatça yerine getirebilmek için 2012 yılında ülkemden ikinci kez kaçıp Türkiye’ye sığındım. Burada Birleşmiş Milletler’e yaptığım başvuru ilk aşamada reddedildi, ancak itirazım üzerine geçen yıl mülteci statüsü aldım. Şu an yerleştirme süreci için bekliyorum.

Talal Bey gibi çok sayıda İranlı mültecinin yaşadığı Nevşehir’de 2012 yılında gerçekleştirilen eylemde İran mahkemeleri tarafından sonradan Bahai ve Hıristiyan oldukları gerekçesiyle ölüm cezasına çarptırılan kişiler için sloganlar atılmıştı. (Kaynak: Milliyet Haber)

Türkiye’ye mülteci olmak kolay değil. Hele tek başına yaşayan ve yaşı ilerlemiş bir mülteci olmak daha bile zor. Bir kere hiçkimse benim yaşımdaki mültecilere iş vermek istemiyor, “bu iş için çok yaşlısın” diyorlar. Eşim, çocuklarım, torunlarım hepsi farklı yerlerde ve benim hemen hiçbiriyle ilişkim yok. Ailemden hiçbir maddi yardım almadım, almıyorum.

Benim mesleğim mimarlık fakat Türkiye’de çalışma hakkım olmadığı için mesleğime uygun bir iş yapmam mümkün değil. Türkiye’de hayatta kalabilmek için yeri geldi hamallık bile yaptım. Ağarmış saçlarımı görenler

yaptığım bu işlere şaşırıyorlar ama mültecilerin sabrı ve yaşama azmi gerçekten de şaşılacak düzeydedir. Benim yaşadığım şehirde, Nevşehir’de, çok sayıda İranlı ve Afgan mülteci var ve hepsi en basitinden hayatlarını idame ettirebilmek için çok zorlu çalışma koşullarına katlanıyor.

Ben özellikle diğer Baha'i mültecilerle bir araya gelme fırsatı buluyorum ve sıklıkla bu problemler üzerine konuşuyoruz. Bahailer birbirini dinliyor ve yeri geldikçe birbirine destek olmaya çalışıyor. Nevşehir'de Bahailerin kurduğu bir dernek bile var. Geçtiğimiz aylarda inşaatta çalışırken iskeleden düşüp belini kıran bir Bahai mülteci için cüzi de olsa bir miktar yardım toplandı ve bu kişinin ailesine ulaştırıldı.

Bir keresinde de gündüz ben evde yokken evime hırsız girmişti ve güçlükle biriktirdiğim az miktardaki parayı ve evdeki bazı eşyalarımı çalmıştı. Polise, savcılığa gittiysem de herhangi bir sonuç alamadım ancak Bahai arkadaşlarımla maddi manevi desteği sayesinde o dönemi daha fazla mağduriyet yaşamadan atlatabildim.

Son zamanlarda hem imza atmaya gittiğimizde Yabancılar Şube polisinden hem de diğer mültecilerden Nevşehir'de Göç İdaresi adında bir büronun kurulduğunu duyuyoruz. Denilene göre artık mültecilerden sorumlu kurum Göç İdaresi olacak ama şimdilik bizim hayatımızı etkileyen bir değişiklik söz konusu değil. Hala imza atmaya Yabancılar Şube'ye gidiyoruz, ben her Pazartesi ve Perşembe imza atıyorum, parmak izi veriyorum. Diğer günler eğer işe gitmiyorsam ya da dini toplantılarımız için diğer Bahai dostlarımla buluşmayacaksam para harcamamak adına evden bile çıkmıyorum. Ev dediğim de görmeniz iki parça eşyadan oluşuyor. Evdeyken tek yaptığım dinlenmek ve dini tefekkür. Şükürler olsun ki şu yaşıma rağmen ciddi bir sağlık bir sorunum yok. Sadece sevdiklerimden, özellikle de ailemden uzakta olduğum için üzülüyorum.

Ömrüm izin verip de tekrar ailemi görebilecek miyim diye endişeleniyorum.

"7 senedir Türkiye'deyim, Türkiye'de mülteci olmakla ilgili en büyük zorluk uydu şehirlerde hayatta kalmak."

Afganistan, 35, Erkek, Ali

1996 yılında, Taliban yaşadığımız bölgede güç kazanınca ailem ve ben İran'a kaçmak zorunda kaldık. Ben o sırada 16 yaşındaydım. Takip eden beş yıl boyunca ara ara Afganistan'a geri dönüp Taliban'a karşı savaş sürdüren bir Afgan topluluğunun parçası oldum. Taliban'ın bizim mücadelemizle sona ermeyeceğini fark ettikten sonra gruptan ayrılmak istedim fakat bu sefer kendilerini yarı yolda bıraktığını iddia eden dava arkadaşlarım tarafından tehdit edildim. İran'da bir süre gizli bir hayat sürdürmek zorunda kaldım. Bu sırada başka bir Afgan mülteci kadınla evlendim ve İran'da çocuklarımız dünyaya geldi.

İran'da bir Afgan mülteci olarak çeşitli maddi ve manevi zorluklar yaşadım. Belgesiz olduğumuz için çocuklarımı ne kaydettirebildim, ne de herhangi bir şekilde doktora, hastaneye götürebildim. Çocuklarımla doğumlarını bile evde, mahalledeki bir ebe kadın sayesinde gerçekleştirdik. Afgan mültecilerin İran'da maruz kaldığı ayrımcılığı ve ırkçılığı fazlasıyla tecrübe ettim. Bütün bu zorluklara ek olarak kendilerini yarı yolda bıraktığını iddia eden dava arkadaşlarım yıllar sonra 2007 yılında benim izimi buldular ve beni kaçırıp bana çeşitli şekillerde işkence ettiler.

Bir şekilde kaçmayı başarıp aileme ulaştığımda vakit kaybetmeden Türkiye'ye kaçmaya karar verdik. Eşim ve çocuklarıma ek olarak annem ve iki kardeşim de bizimle İran'dan yola çıktı. Herhangi bir kimlik belgemiz olmadığı için Türkiye'ye kaçak giriş yapmak zorundaydık. Bu yolculuk sırasında iki kardeşim kayboldu ve onlardan ancak Türkiye'ye giriş yaptıktan 2 sene sonra tekrar haber alabildim. Türkiye'ye geldikten sonra 2008 yılında BMMYK ile kaydoldum ve annem, eşim ve iki çocuğumla Burdur şehrinde yaşamaya başladım. Mültecilik statüsünü ancak birkaç ay önce, BMMYK başvurumla ilgili ikinci red kararına yönelik başvurum neticesinde elde edebildim. Hayatımın yarısından çoğunu mülteci olarak geçirdim ancak sadece son birkaç aydır bir mülteci statüm var.

Benim yaşadığım Burdur şehri çok küçük bir şehir ve genel olarak yerli halkın mültecilere karşı yaklaşımı çok sevecen değil. Burdur'da daha çok Somalili mülteci var, birkaç tane de Afgan aile var bizim gibi. Herkesin en büyük kaygısı ev bulmak ya da kaldığı evin kontratını süresi dolunca uzatabilmeyi başarmak. Sırf birkaç ayın kirasını geciktirdiği için ya da komşuları çeşitli sebeplerle ev sahibine şikayette bulunduğu için çok sayıda mülteci ailenin birdenbire evsiz kaldığını gördüm.

Bir diğer sorun da elbette iş bulmak ve para kazanmak. Dil bilmediğimiz için, çalışma iznimiz olmadığı için, genel olarak da işverenler mültecileri çalıştırmak istemediği için iş bulmak Burdur'da

tanıdığım bütün mülteciler için çok büyük bir dert. Son 7 yıldır en uzun süreli işim 8 aylık inşaat işi oldu, onun dışında sanayide kısa süreli işler buldum. Kısa süreliğine sanayide bulduğum bu işte üç aylık maaşımı alamadığım için maaşımı talep etmeye kalktığımda işverenim beni polise teslim etmekle ve Afganistan'a geri göndermekle tehdit etti. Üç ay boyunca çalışıp hiçbir kazanç elde edemedim başka bir iş aramaya koyuldum. Aslında birçok mültecinin başına gelenler aşağı yukarı bunlar, sadece ben çok uzun zamandır mülteci olarak yaşıyorum ve 35 yaşında olduğum halde kendimi çok yorgun hissediyorum. Sizlerle kendi yazdığım dört dizeyi paylaşmak isterim:

*Gurbette yüreğim
buruk /Ne ülkemde yerim
var/Ne geldiğim yerde/
İnşallah bir gün bahtım
döner*

Haziran ayının başından beri imzalarımızı atmak için Yabancılar Şube'ye değil, yeni açılan Göç İdaresi bürosuna gidiyoruz. Açıkçası bu büronun ne iş yapacağını ya da neden artık Yabancılar Şube'ye

gitmediğimizi bilmiyorum.

Bir mülteci olarak beklentim bu mültecilik durumumuzun sona ermesi ve hayatlarımızın düzene girmesi. Sürekli yarın korkusu ile yaşamaktan, yoksulluktan, belirsizlikten çok yoruldum. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum.

Kimi artık mülakatların bu büroda yapılacağını söylüyor, kimi de bu büro ileride BMMYK'nın rolünü tamamen devralacak diyor. Bizlere herhangi bir açıklama yapılmadığı için ben kime inanacağımı bilmiyorum. Yine de bir fikrim var, Türkiye'de artık çok sayıda mülteci olduğu için bu bürolarla özellikle Suriyelilerin işlemlerinin yapılacağını düşünüyorum çünkü görebildiğim kadarıyla Suriyeli olmayan mültecilerden asıl sorumlu olan kurum BMMYK.

Bir mülteci olarak beklentim bu mültecilik durumumuzun sona ermesi ve hayatlarımızın düzene girmesi. Sürekli yarın korkusu ile yaşamaktan, yoksulluktan, belirsizlikten çok yoruldum. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum.

Teşekkür

Düşüncelerini ve tecrübelerini *Mültecilerin Sesi'nde* paylaşılacak üzere bizlere açan bütün danışanlarımıza öncelikle bize duydukları güven için teşekkür ediyoruz. Onlara söz verdiğimiz üzere paylaşımlarını herhangi bir şekilde kimliklerine ve mahremiyetlerine hanel getirmeyecek biçimde, kendileri için seçtikleri mahlaslarla sunmuş olduk.

YASAL SORUMLULUK

“Mültecilerin Sesi” birçok mültecinin görüş, bakış açısı ve

tecrübelerini paylaşmak adına hazırlanan bir dergidir. Yazılarda ortaya konan görüşler, bakış açıları ve inançlar, Mülteci Hakları Merkezi'nin görüş, bakış açısı ve inancını yansıtmamaktadır.

KATKILARINIZ İÇİN...

“Mültecilerin Sesi”; Türkiye'deki sığınmacı ve mültecilerin seslerini duyurmayı amaçlamaktadır. Eğer bizimle paylaşmak istediğiniz görüşleriniz, tecrübeleriniz, çizimleriniz, fotoğraflarınız var ise her zaman bizimle paylaşabilirsiniz. Bizimle paylaşmak istediklerinizi e-mail olarak bize info@mhd.org.tr'ye yollayabileceğiniz gibi,, bize 0212 292 48 30'dan ulaşarak bizi haberdar edebilirsiniz.

Mültecilerin Sesi

Mülteci Hakları | Merkezi

Refugee Rights | Turkey

2005 yılından beri Helsinki Yurttaşlar Derneği (hYd) çatısı altında, “hYd – Mülteci Destek Programı” adı altında yürütülen faaliyetlerimiz, “ Mart 2015 tarihinden itibaren artık hYd’nin de kurucuları arasında bulunduğu yeni “Mülteci Hakları Derneği” bünyesinde ve ‘Mülteci Hakları Merkezi’ adı altında devam etmektedir.

Bilindiği üzere, Helsinki Yurttaşlar Derneği (hYd) 2005 yılından beri savaş ve zulüm olaylarından kaçıp Türkiye’ye sığınan kişilerin hukuki koruma mekanizmalarına erişimini güvence altına almaya yönelik kapsamlı hukuki destek faaliyetlerini ve sığınma alanındaki mevzuat, politika ve uygulamaların iyileştirilmesine yönelik gayretlerini dernek bünyesindeki “Mülteci Destek Programı” çerçevesinde yürütmekteydi.

‘Mülteci Hakları Merkezi’ 1 Mart 2015 tarihinden itibaren gerek daha önce “hYd – Mülteci Destek Programı” bünyesinde görev yapan uzman personeli, gerekse İstanbul’da bugüne kadar “hYd – Mülteci Destek Programı” faaliyeti için kullanılan ofis adresini, telefon ve faks iletişim bilgilerini resmen devralmıştır.

Bu kapsamda eski “hYd – Mülteci Destek Programı” çerçevesinin temel bileşenini teşkil eden sığınmacılara yönelik hukuki bilgilendirme, danışmanlık ve destek hizmetlerimiz ile barolarla işbirliği içinde avukatlara yönelik yürüttüğümüz mülteci hukuku seminer ve uzmanlaşma programlarımız, 2 Mart 2015 Pazartesi tarihinden itibaren tamamıyla ‘Mülteci Hakları Merkezi’ bünyesine taşınmış ve artık bu isimle devam etmektedir.

‘Mülteci Hakları Merkezi’, bugüne kadar “hYd – Mülteci Destek Programı” çerçevesinde yürütülen hukuki destek, savunuculuk ve kapasite geliştirme faaliyetlerini 2015 yılı sonuna kadar sürecek tedrici bir geçiş süreci sonunda bütünüyle devralmış olacaktır.

‘Mülteci Hakları Merkezi’ faaliyetleri, 2014 Eylül ayında kurulan yeni “Mülteci Hakları Derneği” bünyesinde devam etmektedir. Helsinki Yurttaşlar Derneği, tüzel kişilik olarak Mülteci Hakları Derneği’nin kurucuları arasında yer almaktadır.

Registered as an association under Turkish law in September 2014, Refugee Rights Turkey constitutes the new organizational framework for the continuation of the well-recognized refugee legal aid, asylum advocacy and capacity-building activities carried out by Helsinki Citizens’ Assembly Turkey – Refugee Advocacy and Support Program (HCA-RASP) since 2005. As of March 1st, 2015, all HCA-RASP operations and activities have been formally rebranded and transitioned into the new Refugee Rights Turkey framework and shall continue under this new name.

Since 2005, Istanbul-based Turkish human rights organization Helsinki Citizens’ Assembly (HCA) had maintained a dedicated “Refugee Advocacy and Support Program” (HCA-RASP), which provided extensive legal assistance and representation services to asylum seekers; generated various reference materials and organized numerous trainings and seminars for lawyers and NGO representatives; published reports and recommendations about protection gaps; and advocated for improvements in Turkey’s legislative framework and policies pertaining to asylum and management of irregular migration.

Refugee Rights Turkey constitutes the new organizational framework for the continuation of HCA-RASP, which since 2005 has built a strong reputation as an independent, NGO legal assistance provider and credible rights-based asylum advocacy and capacity-building actor in the field of asylum in Turkey.

Refugee Rights Turkey inherits the core staff team, expertise and administrative capacities of HCA-RASP, is headquartered at the same Istanbul office premises that until March 2015 accommodated HCA-RASP activities, and will be accessible by the same telephone and fax lines. The organization shall be known by the “Mülteci Hakları Merkezi” name in Turkish and “Refugee Rights Turkey” name in English.
